

príběhy
z konce
předměstí
shaun tan

větvičkové

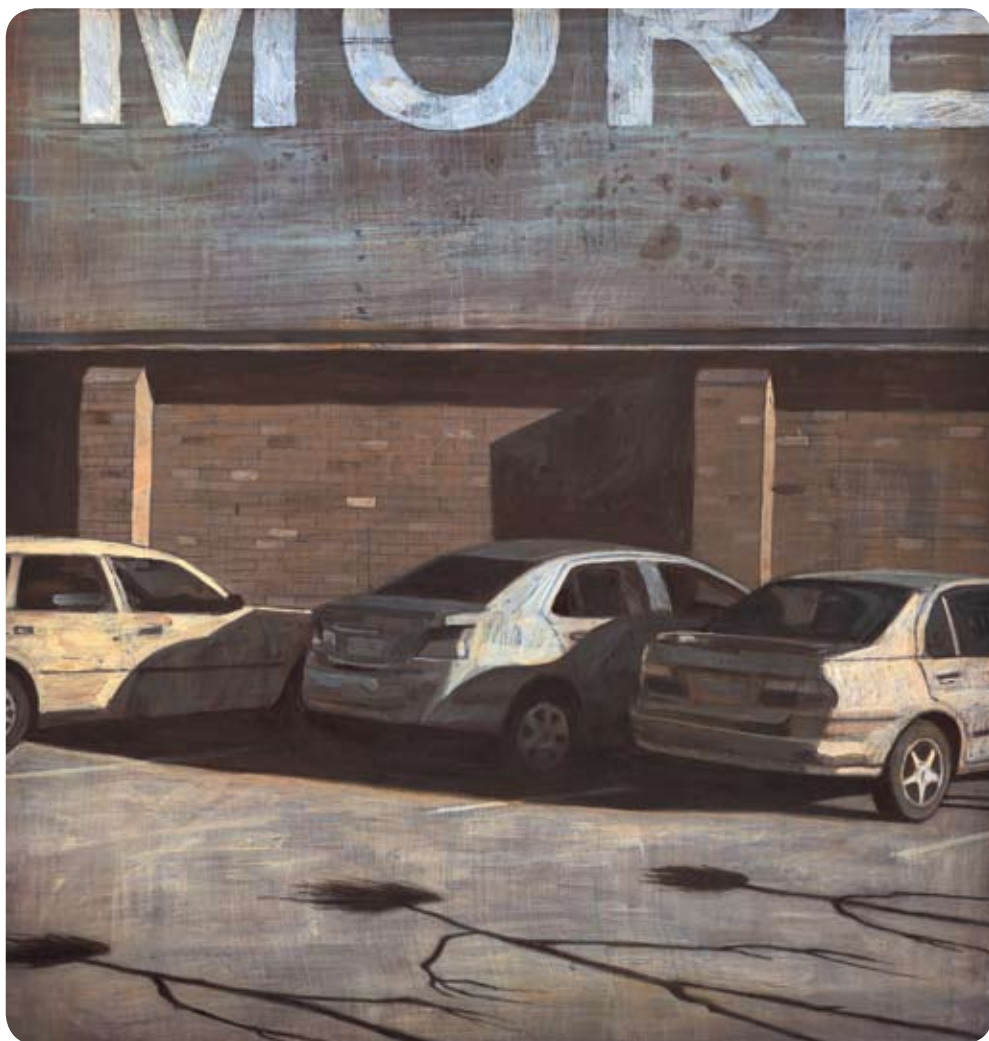
když stojí uprostřed ulice, je snadné se jim vyhnout, stejně jako byste objeli kus kartonu nebo mrtvou kočku. Když zapnete kropení trávníku, odradí je to od okounění kolem vašeho domu, stejně jako hlasitá hudba a kouř z grilování. Nedělají potíže, jsou jen další součástí předměstské krajiny, jejich křehké nohy se pohybují pomalu jako oblaka. Vždycky tu byli, kam až paměť sahá, dávno předtím, než byla buš vymýcena a postavily se tu domy.

Dospělí si jich nevšímají. Malé děti je někdy oblečou do starých šatů a klobouků, jako by to byly panenky nebo strašáci do zelí, a vždycky dostanou vynadáno od rodičů, proč, to už ale nevyšvětlí. „Prostě to nedělej,“ říkají přísně.

Některé starší kluky velmi těší mlátit je baseballovými páčkami, golfovými holemi nebo čímkoli, co je zrovna po ruce, včetně ulomených končetin samotné oběti. Když pečlivě zamíří a dobře praští, pošlou hlavu – hroudu země bez tváře – vysoko do vzduchu. Tělo zůstává klidně stát, dokud z něj

nezbude jen pár třísek pod botami. Může to trvat hodiny, záleží na tom, kolik jich kluci najdou. Ale nakonec je to přestane bavit. Začne je to nudit, jsou celí zuřiví z toho, jak větvičkové prostě stojí a nechávají si to líbit. Co jsou vlastně zač? Proč jsou tady? Co chtějí? Prásk! Prásk! Prásk!

Jedinou odpovědí je zvuk mrtvých větví, které za večerního bezvětří padají ze starých stromů, a náhodně se objevující díry na trávnících před domy, tmavé jamky, odkud během noci zmizely hroudy země. A samozřejmě, zase tu jsou, stojí u plotů a na příjezdových cestách, v uličkách a v parcích, jako

tiší strážci. Jsou tu z nějakého důvodu? Těžko říct, ale když se zastavíte a delší dobu se na ně díváte, můžete si představit, že i oni mohou hledat odpovědi nebo nějaký smysl. Je to, jako kdyby vzali všechny vaše otázky a vraceli vám je zpátky: Co jste vlastně zač? Proč jste tu? Co chcete?